

Ako sa máš?

Uverejnené piatok, 26. december 2014, 13:02 Napísal: Peter Bešenyei Prečítané: 2092x

Pri stretnutiach s ľuďmi často dostávam otázku: „Ako sa máš?“ Tak rád by som povedal že dobre, fajn..ale nejde to. V tom momente sa všetci začnú súcitne tváriť, že ma chápu, obdivujú, ľutujú a myslia si, že mojou bolesťou, smútkom sú Rómovia, ale vôbec to tak nie je. Aj keď žiť medzi nimi je veľmi náročné. Už druhý mesiac poriadne nespávam, už druhý mesiac mi st'ahuje žalúdok...Môj smútok a moja bolesť sú oveľa vnútornejšie, spočíva dilema, ktorá ma zožiera druhý mesiac - treba viac počúvať Boha alebo ľudí?

Prečo ďalší - tí, ktorých sme získali pre Krista, s ktorými sme vytvorili krehké spoločenstvo, vybudovali si po namáhavej a bolestnej ceste s nimi osobný vzťah, tí, ktorí uverili ponúkaným hodnotám, začali študovať alebo si našli prácu, prijali sviatosť manželstva alebo sviatosť birmovania odchádzajú alebo aspoň chcú odísť z Luníka? Za dvanásť rokov budovania tejto misie, náš predchodca za päť rokov vyslúžil sviatosť manželstva jednému páru a my za sedem rokov ďalším štyrom párom. Jedni odišli bývať do Trebišova, ďalší odišiel do večnosti, jedni žijú v Šaci a ďalší sa chystajú do Čiech, posledný pár si hľadá byt v meste. Z 13 birmovancov už Luník opustili traja a ďalší piati podnikajú kroky k svojmu odchodu - do Belgicka, Anglicka či Česka... S kým budovať spoločenstvo, keď tí, s ktorými si vybudujete vzťah, odchádzajú... Pred dvoma rokmi sa nám podarilo aspoň nakrátko tento odliv „našich“ zastaviť, keď sme im ponúkli projekt nádeje - teraz akoby sa s nimi opäť roztrhlo vrece. Kto bude ďalší čo zhasne svetlo?Myslím, že nám na Luníku najbližších sto rokov nehrozí upadnutie do pokušenia čísel a výkonnosti a už vôbec nie do pokušenia spoliehať sa na vlastné sily, ktoré spomína sv. otec František v liste všetkým zasväteným pri príležitosti Roku zasväteného života.

Aj keď sa ma odchody ľudí z Luníka bolestne dotýkajú, chápem ich - keď sa človek duchovne pozdvihne, zároveň túži aj po ľudskejších podmienkach pre život. Keď zoberiete ľudom nádej, jediná viditeľná cesta pre nich je odísť, nemôžem im to zazlievať, aj keď to stále vracia túto našu misiu k bodu nula.

A potom nám zostávajú len tí, ktorí boli vyhnaní zo zbúraných bytoviek do chatrčí, tí, ktorí nevedia odísť a nemajú kam, ktorých život sa vrátil minimálne o päťdesiat rokov dozadu... Zostanú nám len alkoholici a feťáci, a následne degenerované plody ich lásky... Perfektný základ pre budovanie našej misie.